

diment necessari i la seva forma començà a fer-se irregular.

Es perdien partits imperdibles. Altres d'insegurs es guanyaven. El públic començà a desenganyar-se. La pèrdua del campionat significava un sotrac molt fort. Si s'ajunta a la desmoralització del que havem esmentat en l'ordre interior trobarem justificada la davallada que seguí après.

Finí el campionat del 24-25 i l'Unió reforça encara més el seu equip, i per un instant ens creïrem reconquistar el terreny perdut. Fou aquell memorable dia en que l'equip de l'Unió batia esplèndidament el primer equip del Gràcia, S. C., complet, precisament en l'any que el mentat equip havia assolit un dels primers llocs en la primera lliga catalana. Quan en les seves ratlles s'hi comptaven elements tant destacats com: Uriach, Sastre (internacional), Saura (els tres avui del primer del Barcelona), Orriols, Calatayud, Cortés, Sales (el rival de Solé en el equip català) i altres de ben reconeguda valua. Aquell dia l'Unió va jugar com mai havia jugat. Lagresa i Forgas de l'Emporium havien passat definitivament a l'Unió i aquesta va confeccionar el següent equip:

Via

Walter - Ismael

Elías - Prats - Miravittas

Felip - Suñer Pi - Forgas - Colls - Lagresa

Suplents: Humbert i Romans.

Era possible formar millor equip? Se'n formarà algun altre que s'hi pugui comparar?

Però, vingué lo inevitable. L'Unió havia crescut massa i els Clubs importants es fixaren en nostres jugadors. Ben aviat Walter passava definitivament al Barcelona i Colls a l'Espanyol. Els dos millors elements que marxaven...

Però... encara quedava equip potent si no hagués passat allò que dèiem de l'entrenador.

Començaren a canviar llocs. L'entrenador substituï a Suñer per Balansà... després marxà Elías a la seva terra; en Prats volgué jugar de totes passades de davant-centre i poc a poc la desmoralització fou total i inevitable.

Finí l'altre campionat amb una puntuació més minça que en l'anterior... Retirats els pocs elements que quedaven, en Forgas passant al Badalona... en Miravittas fora... l'Ismael, a l'Emporium; en Romans, a l'Àfrica; en Lagresa indisciplinant, l'Unió es trobà sense jugadors per suplir tantes baixes. Eixiren a jugar en el primer equip elements poc aptes (naturalment, els millors que es trobaven) com Arbat, Prat, Mas, Bosch, Balansà, Boguñá, Giner i altres que no havien de creure mai poder arribar al primer equip, i vingué l'esfonzada total! La decisiva!

Ja no comptàvem reeixir. El fútbol en tota la Província havia anat de baixa. El Port-Bou, després de figurar un any a primera lliga, havia desaparegut. El Palafrugell més sortós que el seu antecessor desapareixia de nostres competicions per

a jugar a la lliga superior. El Sant Feliu s'aguantava molt mediocrement per a desaparèixer també. La Bisbal, Olot, Santa Coloma, tots feien una vida migrada. El Blanes intentava refer-se de nou no aconseguint-ho, i desapareguent a la fi. El fútbol tan important a la Província cinc anys enrera era... un joc de mainada. L'Unió va tenir de deixar el camp, l'estatge. L'Emporium va desaparèixer.

Els seus jugadors, alguns d'ells ben notables s'escampaven aquí o allà... El Centre d'Esports tampoc comptava...

Tot d'una l'Unió es fusiona amb el Centre d'Esports.

Juga en el camp dels Monjos (únic que resta a Figueres).

Es canvia altra vegada la Junta. Ingressen en les seves rengleres els del Centre d'Esports i els de l'Emporium... Surten els Carbonell, Arater, Juandó, Carreras, Brú, Sánchez, Fermin, que van a adjuntar-se amb les belles glòries que resten en peu de guerra, els Felip, Prats, Humbert, Romans, Suñer, Lagresa, i la cosa s'adoba qui sab-lo!

L'Humbert ja retirat, es fa entrenador dels juvenets i en l'equip reserva hi descobreix a Medina, Madern, Bosch, Mas...

La cosa va afirmant-se... però a poc a poc.

Arriba el campionat passat, i encara el guanya el Girona. L'Unió queda a tercer lloc. El segon se'l parteixen Palamós i l'Escala.

Al finals de la mateixa temporada, l'equip unionista és potent... potentíssim. Comensa a recordar-nos l'equip de les belles gestes. L'equip el formen:

Brú

Arater - Carbonell

Medina - Bosch - Madern

Carreras - Mas - Felip - Fernin - Buscató

Comencem a tenir esperances. El públic torna a interessar-se. En un partit de Santa Creu, tornen a fer-se tres mil pessetes. Tot va a marxant bé, però...

El professionalisme torna a fer estralls en l'equip. El professionalisme i les malalties. De primer, el Patria de Zaragoza se'n endú Arater. El Palafrugell a Carbonell, el Girona a Fermin, i el Reial Zaragoza a Felip. En Buscató se'n va a Amèrica i en Brú està malalt. Això passa en tres mesos.

L'equip torna a quedar sense ànima. Ens temem altre volta un descens irreparable.

Però de sobte surgeixen les penyes figuerenques estivals. "Els estudiants", la "Penya Atlhètic", la "Penya Sport", la "Penya Erato" i la "Penya Comerç". S'organitza un concurs en el qual hi prenen part aquestes penyes a més de mants equips forans. Desseguida comencen a destacar nous elements. Dels estudiants es poden aprofitar com a bons Gutiérrez, Jordá I, Jordá II, Rizo I i Rizo II. De la Penya Sport, Martí. De la Atlhètic, Baig. De la Erato, Pinadell. Dels militars, Monfort i Naval. Del reserva unionista, Santamaría i Juandó. I entre tots aquests elements barrejats amb els que resten de l'

equip titular es tornen a fer proves. D' mica en mica, van sorgint els equips definitius. Al començ de campionat aquests queden formats de la faïça següent: 1r. eq.

Gutiérrez

Santamaría - Juandó

Medina - Bosch - Madern

Carreras - Mas - Naval - Pinadell - Jordá II

Reserva:

Canyelles

Rizo I - Serra

Rizo II - Ros - Sánchez

Mas III - Jordá I - Corsellas - Vernet - Armangué.

Durant el campionat, tornen a ingressar al Club, Romans, Carbonell i Fermin. El darrer pot jugar-lo. Els altres no a causa d'haver pres part en altres campionats. Les lesions fan presa de Juandó i Carreras. Entren a suplir-los Fermin i Jordá I. I acaba el campionat amb la victòria unionista.

Aquest es el breu historial de la crisi unionista. El sol torna a resplendir. S'han aclarit els horitzons. L'Unió compta amb un equip potent i amb un reserva de pronòstic. Procurem endegar bé les forces i procurem tornar a fer que arreu de Catalunya coneguim nostra força esportiva.

Avui es compta amb elements. Nosaltres creïem que l'Unió deuria constituir els equips de la faïça següent: 1er. equip

Gutiérrez - Brú

Santamaría - Fermin - Juandó

Medina - Bosch - Madern

Jordá I i Carreras - Mas - Carbonell - Felip - Jordá II

Reserva:

Brú - Gutiérrez

Rizo I - Juandó

Rizo II - Baig - Sánchez

Carreras i Jordá I - Vernet - Naval - Pinadell i Armangué

La Junta actual ha portat l'equip a la conquesta del segon campionat. Mereix per tant tots els elegis. No volem doncs finir aquest article, sense felicitar-los ben corament.

TEIXIDOR ELÍAS.

Glosari d'esports

Fins el partit d'ahir, malgrat haver aconseguit major puntuació que els demés Clubs en l'actual campionat i en feia un dupte de considerar el Club Figuerenc campió de la Província. Sentíem la nostalgia d'haver de jugar un campionat sense intervenir-hi l'Unió de Girona, de tants anys la més directe rival nostre. Però avui, després dels dos partits entre figuerencs i gironins—un en cada camp—i després dels resultats obtinguts amb un «score» favorable als nostres petits per cinc a 2, podem dir ben alt que la Unió Sportiva de Figueres és campió absolut de la província, sense haver perdut més que un partit en camp foraster i en circums-

(Segueix a la pàgina 7.)